

CULTUUR & MEDIA

CULTUUR

Hans Kesting alleen raakt het publiek meedogenloos

THEATER

Wie heeft mijn vader vermoord
Internationaal Theater
Amsterdam
★★★★★

De publiekstribune staat op het uitgestrekte podium van de Rabo-zaal en de zaal is afgehangen met zwarte gordijnen, waardoor een soort achterafzaaltje overblijft met veel lege stoelen. Op ruim anderhalve meter afstand van elkaar af geplaatst kijkt het publiek naar een gitzwarte ruimte vol gaten in de muur, een matras in de hoek en een tv op de grond. Alsof het virus het theaterleven heeft verwoest en we in een ondergrondse bunker naar de laatste acteur kijken. De sfeer die de coronamaatregelen met zich meebrengen, sluit naadloos aan bij de eerste voorstelling waarmee Internationaal Theater Amsterdam de deuren weer opent.

‘Wie heeft mijn vader vermoord’ is een indringend gespeelde monoloog, waarin een zoon terugblijkt op de relatie met zijn gewelddadige vader. Een man die op middelbare leeftijd een wrak is door het werk in de zware industrie van Noord-Frankrijk. Hans Kesting speelt afwisselend zoon, vader en moeder. Zijn spel is naturel, indringend geloofwaardig en hij wisselt pijlsnel van kwetsbaar, zachtvaardig en ingetogen naar agressief, wanhopig of beangstigend. Om even later met berusting terug te blikken op de gebeurtenissen in het leven van zijn personages. Het verhaal is hem letterlijk op het lijf geschreven. Regisseur Ivo van Hove bewerkte het gelijknamige boek van de Franse schrijver Édouard Louis speciaal voor Kesting.

De acteur brengt pijnlijk in beeld hoe de zoon hunkert naar zijn vaders aandacht. “Papa, kijk nou naar mij!”, roept hij als hij tijdens een familiefeestje thuis optreedt als zangeres met een nummer van Aqua. Steeds schreeuweriger zingt de jongen: “I’m a Barbie girl in a Barbie world!” Gaandeweg

wordt duidelijk dat vader niet alleen het meisjesachtige gedrag van zijn homoseksuele zoon onderdrukt. Zijn agressieve macho-gedrag bedekt ook zijn eigen vrouwelijke kant. Hij hield van parfum, en droeg weleens vrouwenkleding.

Vormgever Jan Versweyveld toert met licht in het kale toneelbeeld. Het schijnt flauwtjes door de twee afgeplakte ramen en valt fel naar binnen wanneer de vader de deur opent om buiten een sigaret te roken. Een schilderachtig tijdsbeeld van een hevig hoestende man in een rookwolk. Even later plaatst een discobal een vrolijke dansscène in duizenden draaiende lichtjes. Ook vader hield van dansen. “Je had hem moeten zien op de dansvloer”, zegt de moeder. “Iedereen keek naar hem!”

Langzamerhand verschuift de monoloog van privé en persoonlijk naar de politiek en het schrijnende armoedebeleid van de Franse regering. Als de vader door een bedrijfsongeval met een kapotte rug op bed ligt, dooft het licht achter de ramen. De tekst richt de aandacht

Hij speelt zoon, vader en moeder. Zijn spel is naturel, indringend geloofwaardig.

dan juist op de buitenwereld. Kesting klimt op de barricade en fulmineert met verve op de elite, die politiek bedrijft alsof het een interessant esthetisch vraagstuk is dat los van hun leven staat. Terwijl de lagere klasse gebukt gaat onder de bezuinigingen van opeenvolgende bewindslieden op de uitkeringen.

Zijn woedende verhaal verwijst naar ‘de gele hesjes’ in Frankrijk en maakt de voorstelling actueel. De voorstelling laat zien dat één acteur met een sterke tekst op een nagenoeg kaal toneel meedogenloos onder de huid van het publiek kan kruipen.

Anita Twaalfhoven

Hans Kesting in ‘Wie heeft mijn vader vermoord’
FOTO JAN VERSWEYVELD

‘In gedachten verzonken’,
olieverfschilderij van
Antonio Mancini, circa
1895-1898. AFBEELDING
DE MESDAG COLLECTIE,
DEN HAAG

et begon in 1885 met een brief van Rome naar Den Haag. De Italiaanse schilder Antonio Mancini had begrepen dat er in Nederland een verzamelaar woonde van zijn werk, ene Mesdag. Iemand die zelfs schilderijen van hem tentoongesteld had in Brussel. Mancini had zijn leven lang geldgebrek, met een grote familie om te onderhouden en een gat in zijn hand. Dus de Italiaan klom in de pen: wilde die verzamelaar misschien nog iets van hem kopen?

Tot Mancini’s verbazing kreeg hij niet alleen antwoord, er kwam ook meteen geld, en niet te zuinig. Hendrik Willem Mesdag, die zelf ook kunstenaar was, stuurde meteen een heel jaarloon naar Rome. Wat hij daarvoor wilde was niet helemaal duidelijk: ‘Schetsen of schilderijen’, meer toelichting kreeg Mancini niet. Twintig jaar lang hakkelden ze zo heen en weer, de Nederlander

met vage opdrachten en de Italiaan in gebrekkig Frans. Maar het leverde wel wat op: in totaal zou Mesdag zo’n 150 schilderijen, tekeningen en pastels naar Nederland laten komen. De meeste verkocht hij door, hij was ook een kunsthandelaar.

Nu is in Den Haag, in de Mesdag Collectie – nog steeds in het museum dat Mesdag en zijn vrouw en kunstenaar Sientje Mesdag-Van Houten in 1885 aan de Laan van Meerdervoort lieten bouwen voor hun kunstverzameling – een tentoonstelling te zien van Mancini’s werk uit die tijd. De portretten komen er prachtig tot hun recht. De brieven, foto’s en ook een paar mislukte verf-experimenten maken het tot een fraaie introductie op de in Nederland vrij onbekende naam.

In Italië kreeg de kunstenaar bij zijn overlijden in 1930 een staatsbegrafenis, en zijn er nog heel regelmatig tentoonstellingen. En terecht. Qua onderwerp zijn de schilderijen niet revolutionair. De eerste werken die Mesdag van Mancini had gezien, in Parijs, waren portretten van familieleden of op straat